

# Вірші (збірка)

Олександра Іванова

Життя і смерть,  
Майбутнє і минуле —  
Усе це не суттєво,  
Головне, що є!

\*\*\*

Поезія, як жінка,  
завжди була права.  
На базарах долі  
вона, немов чужа.

Шляхом до кохання  
весь біль взяла собі,  
на трибунах слова  
мовчання дали їй

Неіснуюча  
За ґратами страху душа,  
тиха і трохи сумна,  
підбита фальшивим сумлінням,  
вже не літає вона.

Збентежена мукою віри,  
збуджена розмахом мрій,  
виснажена надією,  
сльоза котилась з щоки.

На гільйотині насміх завішена,  
придушена страхом життя,  
підбита і покалічена

гойдається правда моя.

За вітром по течії скинуті  
ніким не почуті слова.  
Розгублені і розпилені  
в божевільному вирі життя.

Засуджена моя душа,  
замучена моя сльоза,  
задушена моя правда,  
загублені мої слова.

Здається, що я — не я,  
і то не моє життя,  
то не моя дорога  
і доля теж — не моя.

Нічна ностальгія  
Струна перебиває фрази,  
бездушна пустота стоїть.  
Сміється постать на плакаті  
і дуже шумно ніч мовчить.  
І дуже тонко світить місяць,  
і наче лагідно дзвенить.  
А несвідома ностальгія  
в мені риси шукає твої.

\*\*\*

Я буду вічно твоєю  
стомленою душею,  
коли рвуся на волю  
не відчуваючи болю.

\*\*\*

Дивлячись у прірву  
безмежного болю,  
не бачиш ти долі,  
не чуєш добра.  
Не жахаєшся того,  
що можеш упасти,  
а боїшся того,  
що скочиш сама.  
Вдивляючись в серце  
людської натури,  
за горами бруду  
не чуєш тепла.  
І вже не жахаєшся  
тієї людини,  
а тільки боїшся,  
що ти теж така.

Час лікує  
Бо найстрашніше те, що час лікує,  
що гоїть рани...  
Ти стоїш коло вікна і ждеш на когось.  
Навколо тиша...  
І лиш годинник рушить спокій.  
Ти ждеш, і посмішка у даль.  
Бо дочекаєшся колись,  
не сумнівайся,  
ось тільки час пройде —  
він змінить все.

\*\*\*

Як дивно зараз,  
коли час спливає  
і я іду в життя сама:  
немає друзів, вже немає

підтримки і тепла.  
І вже ніколи, більш ніколи  
в дитинство я не повернусь,  
за помилки я буду плакати,  
та поки що сміюсь.  
Можливо, час і не спливає,  
можливо, він стоїть,  
та друзів в мене вже немає —  
і це мені болить.

\*\*\*

навідався до мене по вечері  
осінній вітер  
і мовчав зі мною.  
Я пила каву — він її студив.  
Відчинені ридали вхідні двері,  
стогнали грози  
за вікном моїм.  
Я майже спала — він мене збудив.  
Вриваючись шматочками від стелі,  
ридали шиби  
самотою неба.  
Я побивалась — він мене жалів.  
Жук насолоджувався залишком форелі,  
а я ковтала  
залишки вина.  
Ідилія страху, коли одна.

\*\*\*

Твоя душа — японський ієрогліф,  
ти, безсумнівно, гвалтував мій час,  
ти геній свого покоління  
і геноцид мого життя.

\*\*\*

Ідея дихає, живе і відчуває,  
ми за ідею роздеремо віру,  
і все за неї ж розстріляєм правду,  
а в результаті — самі себе уб'єм.  
Ми за надію платимо податки,  
а за любов чекаєм компенсацій.  
Фальшиво ніжимося в безмежності овацій,  
а врешті опиняємось в багні.

\*\*\*

В очах твоїх шовкове небо,  
в серці твоєму велике лихо.  
В полум'ї губ холодна правда,  
що вже передбачила розлуку.  
Бажання і віра тепер допоможуть  
боротись з гнівом від часу до часу,  
спіткнутись помилкою на рівнині,  
чи без травм перешкоди долати.  
Кохання завжди тримай коло серця,  
я ангелом світла тобі в охорону.  
І голосом віри, й чуттям надії,  
і донором крові до смертного болю.

Крила життя  
Потоптані крила чекали на мене,  
чекали вже дуже давно.  
Я так запізнилась, що вони забули,  
скільки віків пройшло.  
Та все ж в чеканнях, в надії і вірі  
зустріло їх моє життя.  
До купи зібрало весь пух і все пір'я,  
Ікаром до неба знялось.  
Здивовані люди гляділи на небо  
й не вірили своїм очам.  
Не правда, що роджений повзти по землі,  
не зможе у небі літати.  
Пух віродився і пір'я зміцніло,  
забувши, де почали.

Буває частіше: той, хто літає —  
падає ниць до землі.

\*\*\*

я повинна вмерти в ту мить  
коли насолода болю  
і гіркота щастя  
зіллються в прагненні  
життєвого зречення.  
я не повинна сперечатись  
коли потік воску  
переллється через  
призму дна  
незрозумілого полум'я.  
і буде останній подих —  
зітхання  
і буде останній погляд —  
чекання  
і прийде останнє слово —  
надія  
я повинна вмерти в ту мить.

\*\*\*

Покрита барвом помаранчу  
Веснянобажана зима,  
Всміхнулась сонцем непокори  
Народу правда до життя.

\*\*\*

У будь-якому місці,  
у будь-який час  
кожного із нас  
чекають сотні людей.  
Ти віддаєшся думкам —  
спізнюєшся  
і втомлено блукаєш десь,

та там вже не чекають  
і більше не згадають.  
Та знову десь  
одна із сотень людей,  
на одній із сотень доріг,  
у неповторний час  
чекає знову хтось на нас.